

Fetykó Judit

A kezed

(lehet, hogy már volt szó róla)

Nézem a kezed,
nincs semmi különös a mozdulatban,
ahogy a toll mozog az ujjadban,
oly mindennapi; semmi érdekes,
a szokásos napi jegyzetek,
s közben annyira jó,
melegen nyugtató,
hogy nézem a kezed.

Ablakból

Összehajol dió, tuja, orgona, tamariszkus,
opálos ködben a csipke dér-zúzmarra, mint a mirtusz.
Sűrű, zöld, vöröslő gally takarja
a szomszéd szürke tűzfalát.
Tuján, fenyőn hólepel,
s két ünnep közt a várakozás.
Csended, színed, mind ideköt,
elmenni végleg nem fogok,
lehetek bárhol, lélekben visszajövök,
nyugalmad hív. Most mégis elindulok.

Kardos István

A pokol tornácán

Magadnak nyitsz ajtót,
Szíved s a lakásod üres.
Ha társaságra vágysz,
A tükör elé állsz.

Fogadnál önmagaddal,
De tudod, sohasem adod meg.
Hogy újra talpra állj,
Többé nem érdeked.

Mélyebbre már nem is mehetsz,
Hisz az ördög lábára lépsz –

Miskolc, 1982. június

Nem tudom

Vadász vagyok vagy le vadászott,
Nyílvessző vagy én vagyok az ij?
Étek vagyok Lucifer asztalán,
Vagy én magam vagyok a szakács?

Átok vagyok vagy elátkozott
Vagy pacsirták közötti nász?
Fekete csillag a szuroksötét égen,
Vagy ordasok között a kanász?

Váróterem vagy várományos,
Vagy sarkon felrúgott kuka?
Vagyok vagy csak szigony
Végén vérző halász van...

Szabó Sándor

A tavasz

Még hűvös szellő simogatja
az ébredő szomorú erdőt,
nem integetnek a zöld
falevelek a barna ágakon,

de nézd: lent az avarban
fehér szirmok oázisai,
fent barkák sárga felhői
várják vissza tekinteted,

érintsd meg őket!
A felolvadó fagyos burokban
vár rád a szeretet,
az újjászületett tavasz.

Varga István

Hegyeim

(József Attilának)

Tátogó sebekként mélyülnek ráncai,
nyaldossa őket a szél.

Magasból, mélybe evickél
a napfény, szórt sugár.

Ormokon vízbefuldoklóként kapaszkodik
gyenge fű, szívós cserjeszál.

Zerge pajkosság eszmél bennem,
Saját titkaimat is lesem
Könnyű tavaszi szélben.

Lelkemmél vív rideg köorom,
Pázsitos fennsík.

Tán nőhet itt még fa, virág
miben kapaszkodót talál a szív.

Bűnös szemekkel figyelem mélységem
Táguló térben látok zivatart,
bércet verdeső sanyarúságot.

Sziklát görgető vízben
tétova gally kering.

Szétmorzsol a nagy teher,
eszméletem, gondolat, acélsín.

Közrefognak hegyeim,
Óvón dőlnek, agyonnyomnak,
majd dédelget az anyag, a föld.

Temetőben

Jártam, porban, szélben,
Térdig virágban,
Rokonok gyertyái
Lobogva karcolják a szelet.
Nem vigasztal semmi.
Kezdet mindez...
Kis esti fájdalom.

Viczai Henrietta

Fekete-fehér

Bárkivel a zongorához ülnék,
Aki tudná melyek a feketék,
Mikor a fehéret, s mikor
Kell mozdulatlannak lenni
Két rapszódia között.

Mikor kell az ujjamra csapni?
Amikor elütök egy fél hangot,
Vagy ha hátat fordítok
S bogarakkal játszok
Ökölbe szorított kezemben?

Selyemben

Már látom a selymet,
Szemfedőm a suhogása,
Egy szálat kihúzok belőle,
S foszlik a Hold mesebálja.

Hajamba tűz egy csillagot
A tintakék éjszaka,
Háttal állok a holnapnak,
Ringat a selyem dallama.